

РЕШЕНИЕ

№ 23959

гр. София, 18.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5015** по описа за **2024** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адвокатско дружество „М. и Д.“, чрез процесуалния представител адв. М., срещу Решение № 1460/25.03.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 17159/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия Г № 0051798, издаден от СДВР, с който на касатора, за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), във връзка с чл. 638, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 2 вр. чл. 461, т. 1 КЗ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 (две хиляди) лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че процесният ЕФ не съдържа съществен елемент на индивидуалния административен акт, а именно – конкретно описание на извършеното нарушение. Посочва, че към 06.02.2023 г. за лек автомобил „С.“ е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“, поради което за административнонаказаното лице остава неясно какво се твърди да е извършено. Според обжалвания съдът не е съобразил, че ако застрахованият не е заплатил последната вноска от полицата си, същата не прекратява

своето действие. Застрахователят може да упражни правото си да прекрати застрахователния договор, при невнасяне на дължима вноска по застрахователна премия не по-рано от 15 (петнадесет) дни от датата, на която застрахованият е получил писмено предупреждение. Неправилно е посочена санкционната норма на чл. 638, ал. 4 КЗ, която отговоря на друго по вид нарушение, а именно на това по чл. 638, ал. 3 КЗ и санкционира всяко управление на МПС, за което няма застраховка „Гражданска отговорност“. Същевременно, при нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ „управлението“ не е част от изпълнителното деяние. Оспорващият допълва, че ангажирането на административнонаказателната отговорност при нарушение на разпоредбата на чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ се реализира чрез съставяне на АУАН, респ. издаване на НП, а не чрез издаване на ЕФ. От друга страна, когато се касае за управление на МПС, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите, само тогава се прилага процедурата, регламентирана в чл. 647, ал. 3 КЗ. Допуснато е съществено процесуално нарушение, водещо до порочност на цялата процедура, защото процесният ЕФ е издаден на база нарушение, установено и заснето с мобилно техническо средство, тъй като липсва протокол по чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. Не е установено, дали мобилната система, заснела нарушението, е била монтирана на движещ се полицейски автомобил или на такъв в покой. Смята, че неправилно СРС е приел, че не са налице предпоставките за прилагане на чл. 28 ЗАНН към процесния случай. Претендира касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и процесният електронен фиш.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. П., който оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки за правилност и законосъобразност на съдебното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 06.02.2023 г., в 15:54 часа, в [населено място], по [улица] до номер 326, с посока на движение от [улица] към Околовръстен път, е заснето с автоматизирано техническо средство АТСС № MD1193, управление на МПС „С. Ц 3“, лек автомобил, с регистрационен номер С., регистриран в Република България и без да е спрял от движение. Като собственик на описания автомобил е установено адвокатско дружество „М. и Д.“, със законен представител М. М.. Към дата 06.02.2023 г. по отношение на посочения автомобил не е бил сключен валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгласно приложена по преписката справка от Гаранционен фонд. Въз основа на тези данни и проверка за собствеността на заснетия автомобил, бил издаден процесния ЕФ.

Въз основа на тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като наложеното наказание съответства на тежестта на извършеното

нарушение.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредба на чл. 638, ал. 4 КЗ, когато с автоматизирано техническо средство или система е установено управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, на собственика на моторното превозно средство се налага глобата или имуществената санкция по ал. 1. Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП урежда възможността установените и заснети с АТСС нарушения, за които не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, да се санкционират с електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител. В чл. 638, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 КЗ не е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки.

Обосновано и правилно е даденото тълкуване от СРС на посочените по-горе разпоредби. В случая наказанието винаги е за собственика на превозното средство, тъй като съгласно чл. 438, ал. 1, т. 1 КЗ, договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, т.е. задължението за сключване на застраховка е на собственика и той понася отговорността, ако не го е изпълнил, независимо кой е управлявал процесното МПС към момента на заснемането му. Няма спор по фактите, че към датата на нарушението 06.02.2023 г. адвокатско дружество „М. и Д.“ е собственик на процесния автомобил. По отношение на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – полица № BG/22/122001858595 от 24.06.2022 г., между адвокатско дружество „М. и Д.“ като собственик и застраховател, от една страна, и ЗК „Лев Инс“ АД, като застраховател. Покритието на застраховката било в периода от 09.00 часа на 24.06.2022 г. до 23.59 часа на 24.06.2023 г., като договорът бил прекратен на 10.10.2022 г. (15-дневен срок след неплащане на втората вноска по договора). Както бе посочено по-горе необходимо е не само да има валидно сключен договор за застраховка, но и той да е действащ. В процесния случай безспорно нарушението е установено с АТСС № MD1193, чиято техническа годност не се оспорва и се установява от доказателствата по делото. Противно на посоченото от касатора, настоящият съдебен състав установява, че техническото средство, заснело нарушението е било поставено в стационарно положение извън автомобил на органите на реда. Съставен е и протокол, съобразно изискванията на чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., в който са посочени датата, мястото, контролираният пътен участък и видът на използваното АТСС. На установения собственик на МПС, който в случая е наказаното юридическо лице, правилно е наложена имуществената санкция по чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, която е в законоустановен размер от 2000 лева.

Неоснователен е доводът на касатора за нарушение на формата по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Противно на твърденията му, процесният ЕФ съдържа словесно описание на нарушението, сторено по начин, който не накърнява правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение – установено е управление на МПС, регистрирано в Република България, което не е спряно от движение, за което собственикът не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО). Освен визираното словесно описание на

нарушението, детайлно са описани: мястото му на извършване (град С., по [улица]до номер 326, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път), дата и точен час: на 06.02.2023 г., в 15:54 часа, регистрационния номер на МПС, неговия собственик, нарушените разпоредби, размера на санкцията, срока, сметката и начините за доброволното ѝ заплащане. Това описание на нарушението, освен, че отговаря на законовите изисквания, предоставя възможност на наказаното лице да разбере вида на вмененото му нарушение – управление на МПС без сключена задължителна застраховка „ГО“ и да организира защитата си срещу него, която е упражнена надлежно и своевременно.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. чл. 638, ал. 1, т. 2 и чл. 461, т. 1 КЗ – управление на МПС без задължителната по чл. 461, т. 1 КЗ застраховка „ГО“ (действаща към процесния момент). От приложените по делото 3 броя справки от ЗК „Лев Инс“ АД се установява, че сключеният на 24.06.2022 г. застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на процесния лек автомобил марка „С.“ е бил прекратен на основание чл. 368, ал. 2, т. 3 от КЗ след изтичане на 15 дни от падежа на втората вноска по договора, а именно на 10.10.2022 г. Следва да се посочи, че с оглед разпоредбата на чл. 368, ал. 3, изр. 2-ро КЗ писменото уведомление от застрахователя до застрахования се смята за връчено и договорът се прекратява автоматично, когато застрахователят е избрал правото по чл. 368, ал. 2, т. 3 КЗ и изрично е посочено в полицата, че договорът ще се смята за прекратен след изтичането на определен срок от датата на падежа на разсрочената вноска, който не може да бъде по-кратък от 15 дни. В приложената по делото застрахователна полица № ВГ/22/122001858595 от 24.06.2022 г. се установява, че е вписано именно горепосоченото условие за автоматично прекратяване на застрахователния договор, а именно с изтичане на 15 дни от датата на падежа на неплатената разсрочена вноска. С оглед на това и съобразно разпоредбата на чл. 368, ал. 3, изр. последно КЗ за прекратяването на процесния застрахователен договор не е било необходимо допълнително писмено изявление от страна на застрахователя до застрахования. В този смисъл се явява неоснователно възражението на касатора, че застрахователният договор от 24.06.2022 г. със ЗК „Лев Инс“ АД не е бил прекратен към момента на извършване на процесното административно нарушение – 06.02.2023 г. За собственика на всяко МПС е ноторно известно задължението му да има сключена действаща застраховка „ГО“. Следва да се съобрази целта на императивното задължение за наличие на застраховка „ГО“, която е в защита не само на конкретния нарушител при евентуална щета, но най-вече на самите пострадали субекти, като гарантира репарирание на вредите. Допускането да се движат МПС в противоречие на посочената норма, не само накърнява обществените интереси, но и разкрива от страна на собственика на автомобила крайно незачитане на тези интереси и погазване на правилата, което е недопустимо. С оглед на посоченото, съдът споделя изцяло изложените от страна на СРС аргументи за неприложимост на чл. 28 ЗАНН в процесния случай. Както и въззивният съд е отбелязал по отношение на процесния автомобил не е бил сключен договор за задължителна застраховка „ГО“ на автомобилистите повече от половин година след прекратяването му на 10.10.2022 г. (видно от приложения договор със ЗК „Уника“ АД от дата 05.06.2023 г.).

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, XIV Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1460/25.03.2024 г., постановено по н.а.х.дело № 17159/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 96-ти състав.

ОСЪЖДА адвокатско дружество „М. и Д.“, ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, разноски по делото в размер на 150 (сто и петдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: